

Julské Alpy, Sáva 10. - 15. června 1994

Účast: řidič autobusu, tři průvodci (Igor Miklík a dva další) a 11 účastníků zájezdu (Pavel, 3+3 Plzeňáci, Saša a Hanka, Tomáš, Honza)

Z této první zahraniční vodácké akce se mi zápis bohužel dával dohromady velmi obtížně. Neměl jsem totiž k dispozici žádné zápisky v kronice LDF jako u tuzemských vod či jiné poznámky, ale jen 44 fotografií a pohlednic, nic moc neříkající pokyny k zájezdu od Klubu cestovatelů Burke a hodně mlhavé vzpomínky. S ostatními účastníky výpravy jsem se seznámil až během ní, takže i proto jsem si toho tolik nezapamatoval. Zápis je tak oproti ostatním mnohem skromnější a v některých pasážích nemusí být zcela přesný. Naštěstí jsem některé detaily dohledal alespoň pátráním po netu. To se týká zejména místopisných názvů. Ale zpět. Jak jsem se vlastně na tuto akci dostal? Nevím už přesně jakým způsobem, ale někdy na jaře roku 1994 se mi dostala do rukou nabídka Klubu cestovatelů Burke. V ní mne pak nejvíce zaujala čtyřdenní výprava na rafty do slovinských Julských Alp. Navíc i její cena 1800 Kč byla příznivá. Přihlásil jsem se, zaplatil a pak již jen čekal na den odjezdu...

Pátek 10. června 1994 (odjezd z Prahy): Odjezd na výpravu do Slovinska se uskutečnil dle pokynů KC Burke v pátek kolem páté hodiny z Libeňského mostu nedaleko Palmovky. Cesta autobusem proběhla celkem v pohodě a to zejména díky tomu, že krom řidiče a tří průvodců nás bylo pouhých jedenáct. Každý tedy měl k dispozici dvojsedačku, na níž se dalo docela pohodlně přespat. Začali jsme se také seznamovat s ostatními. Zájezdu se krom mne zúčastnila šestice Plzeňáků (3 kluci a 3 holky), Saša se svojí přítelkyní Hankou (jménem si nejsem zcela jistý), a další dva kluci (Tomáš a Honza ???).

Sobota 11. června 1994 (rafting na Sávě): Ráno jsme dorazili do Slovinska. Nevítalo nás zde ale zrovna moc dobré počasí. Bylo sice relativně teplo, ale slunce se schovávalo pod mraky a chvílemi i poprchávalo. Možná i proto, ale zejména asi především z toho důvodu, že to nízký počet účastníků dovozoval, se změnil původní program spočívající v tom, že se rozdělíme na dvě skupiny a střídavě strávíme dva dny na řece a dva dny horskou turistikou. Nakonec jsme tak byli na řece tři dny.

Dopoledne jsme se převlékli do hydra. No vybavení na raftování jsme neměli nic moc. O neoprénech se nám mohlo leda tak zdát. Burke nás sice vybavil vestami a přilbami, ale jinak jsme na sebe navlékli různé šušťáky, tepláky, větrovky či pláštěnky. Absolvovali jsme úvodní instruktáž a za pomoci pump nafoukli tři rafty: dvě zelené Colorada a jeden oranžový raft jiné značky.

Na úvod jsme absolvovali snadný úsek Sávy Bohinjky, kterou jsme sjížděli od Bohinjského jezera poklidnou mezi skalami sevřenou soutěskou. Řeka proudila jen zvolna, takže jsme si mohli v pohodě secvičit ovládání raftů a přitom se pokochat výhledem na okolní krásnou přírodu.

Po absolvování plavby nás na noc autobus zavezl k našemu nocležišti. Byla jím stará v lese postavená stodola, z níž se zachovala střecha a konstrukce. Ze stran byla otevřená. Ochránila nás ale před občasným drobným deštěm a to bylo důležité. Také jsme ušetřili spoustu času, protože jsme nemuseli stavět stany. Večer jsme zde poseděli, pokecali a zaspívali si, když jeden z průvodců zahrál na kytaru.

Neděle 12. a pondělí 13. června 1994 (rafting na Sávi): I v dalších dvou dnech jsme raftovali na Sávi Bohinjce (jestli jsme se dostali i na jinou řeku, to dnes již nevím, ale myslím, že ne). Také jsme absolvovali krátký výlet k jakémusi potoku stékajícímu v malých kaskádách po skalnatém podloží, snad to byl pramen nějaké řeky.

Voda v Sávi byla průzračná se zeleným nádechem, ale také velmi studená. Sjížděli jsme ji v našich třech raftech osazených po 4 lidech. Tentokrát nás již čekaly mnohem náročnější úseky Sávy plné dlouhých těžkých peřejí s vysokými vlnami vytvářenými kamenitým korytem i průjezd kolem obávaného Tomáškova kamene, který byl pojmenován po českém vodákovi, jenž zde kdysi zahynul. Dřevěný kříž na jeho vrcholu byl více než výmluvný. Vše jsme ale zvládli v pohodě a to i díky zkušeným průvodcům.

Nakonec zbyla i nálada na blbnutí vyprovokované hlavním vůdcem výpravy Igorem. Nejprve úmyslně převrátil svůj raft, ve kterém jsem byl i já. Tedy dost dlouho jsme koukali, co to vyvádí, když nás nechal připádlovat pod peřejku a pak přeskakoval ze své strany na druhý bok, aby raft převrátil. Pochopili jsme to až v okamžiku, kdy se mu to asi napotřetí podařilo. Ale ani posádky ostatních raftů nebyly ušetřeny, protože byly při dojezdu do cíle naší trasy přepadeny a „umístěny“ do řeky.

Večer jsme vždy poseděli v „naší“ stodole, popili lahvičky zakoupené od řidiče, pobavili se a pak přespali uprostřed přírody.

Úterý 14. června 1994 (vodopád Savica, výstup k Domu na komni): Poslední den jsme se věnovali již jen turistice. Nejprve jsme absolvovali výstup k vodopádu Savica, který spadá z výšky 51 metrů do menší nádrže a dále se přelévá přes hranu přehrady. Pohled na tento skvost byl velmi pěkný.

Pak následoval dlouhý několikahodinový vyčerpávající výstup na Dom na komni, do výšky 1520 n. m. Stoupali jsme úzkou klikatící se cestou, se 70 serpentinami a převýšením 900 metrů, vedoucí ve své spodní části převážně lesem. Tato část treku byla velmi náročná a člověk jen celou cestu přemýšlel nad tím, kdy už se vydrápe na vrchol. Naštěstí nebylo žádné horko, takže jsme oproti předchozím dnům ocenili počasí vhodné na horskou turistiku. I dnes totiž bylo teplo, ale pod mrakem. Na druhou stranu jsme se mohli kochat nádhernou neporušenou přírodou a po výstupu na vrchol i výhledem na okolní panoramata. Po krátkém odpočinku a občerstvení se z vlastních zásob jsme pokračovali po hřebenech. Kolem nás rostly krásné kleče, ve stinných místech byly zbytky sněhu a všude kolem spousta horské květeny, prostě nádhera. Později jsme dospěli k zasněženému svahu, jímž jsme sestupovali níž, a po stezkách pak zpět do podhůří. Bylo to velmi zajímavé, když jsme byli v tom teple v kratásech a tričkách s větrovkami či lehkými bundami a sestupovali jsme sněhovou plání, na níž by šlo jen s menšími obtížemi i lyžovat.

Večer jsme autobusem zamířili zpět do Česka.

Středa 15. června 1994 (návrát do Prahy): Někdy v časných hodinách jsme dorazili do Prahy.